

Arrest

nr. 48 388 van 21 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN WEYENBERGE, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 9 februari 2009, verklaart er zich op 11 januari 2010 een tweede maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 1 juni 2010, verstuurd op 2 juni 2010.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meer bepaald uit het dorp Qalah-I-Shahih, in het district Dara-I-Noor, provincie Nangarhar. U verklaart minderjarig te zijn. U bent Pashaï van etnische achtergrond en u bent een soennitisch moslim. U hebt weliswaar les gevolgd in de plaatselijke moskee, maar kunt niet lezen of schrijven. U werkt als landbouwer. U leefde samen met uw moeder, B. S., uw jongere broer M. en uw oom D. J. en diens twee kinderen. Uw vader, G. Q., verdween zeven

maanden voor uw vertrek. Hij werkte als landbouwer, het laatste jaar à anderhalf jaar werkte hij in dienst van de Amerikanen. Hij was actief als soldaat, meestal in de provincie Kunar, soms in Jalalabad. Na zeven maanden dienst voor de Amerikanen ontving hij van de taliban zowel per brief als mondeling bedreigingen om met zijn activiteiten voor de Amerikanen te stoppen. Een zevental maanden voor uw vertrek werd uw vader vanuit jullie huis ontvoerd. Op dat moment bevond u zich bij uw oom. Sindsdien hebt u niks meer van hem vernomen en u weet niet of hij nog leeft. Na de ontvoering kreeg u via iemand van uw dorp én telefonisch waarschuwingen en oproepen om met de taliban mee te werken. U vertelde dit aan uw oom en u vroeg hem om u ergens anders heen te sturen waar u veilig zou zijn. Uw oom sprak af met een smokkelaar en u vertrok richting Europa. U was twee maanden onderweg en uw vingerafdrukken werden genomen in Griekenland. U kwam België binnen op 9 februari 2009 en u diende die dag uw asielaanvraag in. U legde uw taskara neer. Op 18 december 2009 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten genomen daar de behandeling van uw asielaanvraag aan de Griekse autoriteiten toekomt. U bent niet teruggekeerd naar Afghanistan en diende op 11 januari 2010 een tweede asielaanvraag in. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u twee brieven neer. "

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker legt geen enkel document neer ter staving van zijn relaas;
- verzoeker weet niets te vertellen over de precieze functie van zijn vader;
- verzoeker bestempelt de ontvoerders van zijn vader als Taliban maar geeft geen enkele concrete aanwijzing waarop hij zich hiervoor baseert;
- verzoeker zocht op geen enkele wijze bescherming bij de politie of de dorpsoudsten, noch verzocht hij deze laatsten om voor hem te bemiddelen bij de lokale talibanleiders;
- verzoeker kan zijn vertrek uit Afghanistan niet situeren in de tijd, hij weet ook niet te melden hoeveel er voor zijn reis betaald werd noch wie dit regelde;
- voor burgers afkomstig uit het district Dara-I-Noor uit de provincie Nangarhar is er momenteel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de motivering van de bestuurshandeling.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.3. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing motiveert dat hij niets weet te vertellen over de precieze functie en dienst van zijn vader in het leger terwijl hij verklaard heeft dat zijn vader een gewone soldaat was. Dit is, volgens verzoeker, geen ongerijmdheid die tot gevolg heeft dat zijn relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker werpt op dat de (Afghaanse) overheid niet in staat is hem steun en bescherming te bieden. Verzoeker verwijst ter zake naar de recente aanslagen bij bijeenkomsten. Het feit van geen steun en bescherming te hebben gezocht bij de overheid, kan dan ook niet tot gevolg hebben dat zijn relaas ongeloofwaardig zou zijn.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal uit het feit dat verzoeker niet schijnt te weten hoeveel zijn moeder of oom voor de reis hebben betaald, afleidt dat zijn relaas niet geloofwaardig is. De commissaris-generaal geeft echter niet aan hoe hij tot deze vaststelling is gekomen, des te meer daar verzoeker ook bewijzen van de ouderlingen van het dorp heeft overgemaakt.

2.4. Wat verzoekers verklaringen omtrent zijn vader en diens activiteiten voor een buitenlandse troepenmacht betreft, blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel document voorlegt waaruit blijkt dat zijn vader soldaat was. Van verzoeker wiens asielaanvraag berust op de problemen die voortvloeien

uit de functie van zijn vader mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij hiervan minstens een begin van bewijs bijbrengt. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij dienaangaande in gebreke blijft. De vaststelling bovendien dat verzoeker, als oudste zoon, hoegenaamd niets weet te vertellen over de precieze functie of dienst van zijn vader evenmin als over de plaats waar hij gelegerd was hypothekeert dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Het volstaat geenszins te verwijzen naar de verklaring van verzoeker dat "zijn vader een gewone soldaat was" om dit als een afdoende toelichting bij een essentieel element van een asielrelaas te doen gelden. Hoe dan ook is het weinig aannemelijk dat verzoekers vader als ongeletterde landbouwer als soldaat actief was voor een Amerikaanse of andere buitenlandse troepenmacht.

Het attest dat verzoeker daags voor de terechtzitting aan de Raad bezorgt heeft geen enkele bewijswaarde. Het betreft een kopie van een niet gedateerd document waar de naam van verzoekers vader op voorkomt. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij zelf op geen enkel moment bescherming gezocht heeft bij de dorpsoudsten of hen niet verzocht heeft om voor hem te bemiddelen met de plaatselijke Talibanstrijders zodat deze hem met rust zouden laten. Dat de Afghaanse overheid niet steeds in staat is bescherming te bieden tegen aanslagen is geen afdoende verklaring.

Verzoekers stelling dat de afwezigheid van kennis met betrekking tot het betaalde bedrag voor de reis geen element kan zijn ter beoordeling van de vluchtelingenstatus kan niet worden aanvaard. De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen verwachten gelet op de ernst van de onderneming en het feit dat hij nog steeds in telefonisch contact staat met zijn moeder en oom. Er werd in de bestreden beslissing tenslotte terecht gesteld dat de brief van de ouderlingen ten behoeve van verzoeker werd opgemaakt zodat er omwille van het gesolliciteerd karakter dan ook geen objectieve bewijswaarde kan aan gehecht worden.

De motivering van de bestreden beslissing moet overigens als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus werpt verwerende partij ter terechtzitting op dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar herbekeken werd; een geactualiseerde nota over de situatie wordt te dien einde neergelegd. Verwerende partij besluit dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar de laatste tijd verslechterd is in die mate dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet zou verzetten tegen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een terugkeer naar Nangarhar zou voor verzoeker immers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c inhouden. De Raad sluit zich bij dit standpunt aan en kent dienvolgens de subsidiaire beschermingsstatus toe aan verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER